

PARAULA I VIDA

Perquè s'escolti la crida d'Aquell que tot ho dóna

Encara que celebrem la Jornada de pregària per les vocacions dins la Pasqua, en el diumenge IV del bon Pastor, convé que aquesta **intenció de pregària** es mantingui viva entre els cristians. Que puguem sense defallir i amb perseverança, perquè Déu susciti vocacions sacerdotals, sobretot, però també religioses, missioneres, al matrimoni fidel i per sempre, al compromís laical enmig del món... Que obrim les oïdes a la crida de Déu i tinguem el coratge necessari per no tancar-nos i dir el nostre sí generós. Jesucrist ens ho manà: «*La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors*» (Lc 10,2). Cada un de nosaltres, i cada par-

ròquia o comunitat, ha de fer seva la pregària per les vocacions. ¿Perquè no cada dijous tenir aquesta intenció, visitar el Santíssim allà on puguem, o fer una pausa de silenci i oració, per fer cas del voler de Crist, «*pregueu*»?

Tot és do de Déu en l'Església, i també les vocacions. I per això les hem de demanar humilment i amb perseverança. Ell va construir l'Església harmoniosament, per obra de l'Esperit, i nosaltres ens hem d'unir al Cep veritable, i ens hem de deixar «*podar*» pel Pare, que és el Vinyater, perquè l'obra reflecteixi encara millor la glòria del Pare (cf. Jn 15,1ss).

La nostra vocació més fonamental és «*complir els manaments i donar glòria a Déu*», procurar la glòria i la lloança, que Ell —i només Ell— es mereix.

El Misteri pasqual de Crist ens fa captar el valor del seguiment radical i total del Senyor, deixar-ho tot per Ell, amb renúncia d'un mateix. Dels apòstols aprenem contínuament a ser deixebles despresos, valents i humils, predicadors de la Paraula de Vida i referents per a viure el manament nou de l'Amor. Ser apòstol és ser testimoni valent de tot el que Jesús ha fet i ha dit. Tot cristià és un enviat com a «*testimoni de la Resurrecció de Jesús, el Senyor*». Tot el nostre ésser ha de quedar en penombra perquè ressalti millor la glòria de Crist, les seves paraules de consol i de bondat, la seva autoritat que tot ho canvia i que tot ho porta cap al Pare. Deixem-nos afaïonar per l'Esperit, perquè Ell ho sigui «*tot en tots*». Val la pena creure, no tenir por i anar pertot arreu amb la seva força i la seva alegria, «*que ningú no ens la prendrà*».

A la pregària podem recordar especialment els que esperem que Déu ens enviï com a noves vocacions, futurs nous ministres de l'Evangeli i de l'Eucaristia. Crist té altres ovelles, que encara no el coneixen, que encara no li han donat el seu sí definitiu... Encomanem-los, perquè confiïn en el Senyor i no li neguin res, ja que aquest és l'autèntic camí de la felicitat, no fer la nostra, sinó «*fer sempre el que Ell ens digui*» (cf. Jn 2,5), com ens ensenya la nostra Mare celestial. Perquè «**Crist no ens pren res, sinó que tot ens ho dóna**» (Benet XVI).

Valorem el nostre baptisme que ens va fer fills de Déu i aprofundim en la vivència de la fe rebuda, que ens fa adonar que tots som deixebles cridats, elegits, per Ell. Cada dia hem de ser fidels a un temps de silenci i de pregària. Disposem-nos a créixer en la comunió i en la fraternitat dels apòstols, visquem el constant anhel per la santedat de vida i la configuració amb el Crist. Que ens sigui donada la gràcia d'esdevenir bons testimonis del Senyor i del seu Amor, i que Ell mateix dugui a terme l'obra bona que ja ha començat en nosaltres!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Cristians a Terra Santa

«La sortida de cristians de Terra Santa és una hemorràgia humana», ha dit Mons. Fuad Twal, patriarca llatí de Jerusalem (en la foto), en unes declaracions a l'agència Zenit. La marxa de cristians, que ja són una minoria en el país, és un fet dramàtic. «Els cristians som pocs i l'emigració al ritme actual és un risc: el que Terra Santa es quedi sense cristians». Per poder-ho evitar, Mons. Twal creu que «l'únic remei veritable i radical és la pau entre palestins i jueus», però afegeix que «aquesta pau està encara lluny per diverses causes». Per entendre la presència cristiana a la terra de Jesucrist, recomanem un llibre recent: *Francisco de Asís y Tierra Santa*, del P. Artemio Víttores González, franciscà i vicari de la Custòdia de Terra Santa, que presenta la història dels franciscans a Terra Santa des del segle XIII fins als nostres dies. Llibre editat per PPC.

GLOSSA

Acompanyats en el silenci

En finalitzar una activitat de formació per a pastoralistes escolars que ha aplegat els alumnes un dia a la setmana durant tot un curs, i acabada la celebració de l'eucaristia final, una de les participants llegí aquest text a tots els seus companys: «Quan un estima, sempre vol el millor per a l'altre [...]. M'agradaria parlar-vos, des de l'estimació i des del respecte, tot donant sentit a aquest darrer moment plegats, ja a les acaballes del curs. No faré compliments. És dia d'expressió plenament sincera. És dia de viure amb autenticitat. Perquè viure cada dia, cada moment, com si fos l'últim omple la nostra vida de sentit. Dóna qualitat a les nostres paraules, a les nostres relacions. Així doncs, ens cal viure desperts, atents al dia a dia, tot cercant aquest sentit. La vida està feta de moments únics, irrepetibles, plens de bellesa, de presència de Déu, si decidim posar-nos-hi.

»Els moments que mereixen la pena ser viscuts són aquells que no es mesuren per la quantitat de temps, sinó per la qualitat, per la seva intensitat; per la qualitat de les persones, per la qualitat de la conversa, per la qualitat dels sentiments que sorgeixen. El curs que hem fet plegats aquest any ens ha permès créixer com a persones, no només per l'aprenentatge acadèmic adquirit, que sempre és

bo, molt bo, sinó pel teixit humà que hem anat creant, dia rere dia. Uns coneixements i unes vivències que ens han ajudat a aprofundir en el propi coneixement i a apropar-nos més a Jesús. Unes relacions que ens han ajudat a ser millors persones, a conèixer uns homes i unes dones d'una gran vàlua, a sentir Déu més a prop nostre. Hem obert portes a l'amistat. Ens caldrà, a partir d'ara, mantenir-la i tenir-ne cura perquè vagi creixent [...]. Gràcies per tot allò que he après al vostre costat. No cal dir que les veritables amistats sempre són al costat, acompanyant des del silenci però sempre, sempre, des del cor. Que Déu ens acompanyi també.»

«Si ensenyes aquestes coses als germans, seràs un bon servidor de Jesucrist, nodrit amb paraules de la fe i de la bona doctrina que has seguit fidelment» (1Tm 4,6).

Aquestes paraules van suscitar agraïment, reflexió i pregària entre els companys. Acabaven una activitat en què s'havien involucrat a fons, amb bons formadors, però amb una implicació personal que comportava esforç perquè tenia sentit. Els pastoralistes de les escoles ho saben. Res no és en va. Tot allò que es fa de cor, amb estimació i amb dedicació acaba donant fruit. Jesús ens ho ha dit!

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: el servidor dels servents de Déu

«Des que el Senyor m'ha volgut, miserable com sóc, per a aquest gran servei (de ser Sant Pare) no em sento ja que pertanyi a res de particular en la vida. Ara més que mai em reconec indigne i humil Servent de Déu i servent dels servents de Déu (*Servus servorum Dei*). Tot el món és la meua família. Aquest sentiment de pertinença universal ha de donar to i vivesa a la meua ment, al meu cor i a les meves accions.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."»

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.»

Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, dijo Amasías, sacerdote de Casa-de-Dios, a Amós: «Vidente, vete y refúgiate en tierra de Judá; come allí tu pan y profetiza allí. No vuelvas a profetizar en Casa-de-Dios, porque es el santuario real, el templo del país.»

Respondió Amós: «No soy profeta ni hijo de profeta, sino pastor y cultivador de higos. El Señor me sacó de junto al rebaño y me dijo: "Ve y profetiza a mi pueblo de Israel."»

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales.

Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya.

Por este Hijo, por su sangre, hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. El tesoro de su gracia, sabiduría y prudencia ha sido un derroche para con nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad.

Este es el plan que había proyectado realizar por Cristo cuando llegase el momento culminante: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

Por su medio hemos heredado también nosotros. A esto estábamos destinados por decisión del que hace todo según su voluntad. Y así, nosotros, los que ya esperábamos en Cristo, seremos alabanza de su gloria. Y también vosotros, que habéis escuchado la palabra de verdad, el Evangelio de vuestra salvación, en el que creísteis, habéis sido marcados por Cristo con el Espíritu Santo prometido, el cual es prenda de nuestra herencia, para liberación de su propiedad, para alabanza de su gloria.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, llamó Jesús a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y añadió: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, para probar su culpa.»

Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungían con aceite a muchos enfermos y los curaban.

Jesucrist, el Salvador, pintura de José Ribera (1591-1652). Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La missió dels deixebles

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1 ■ **dimarts:** Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24 ■ **dimecres:** Is 10,5-7. 13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27 ■ **dijous:** Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30 ■ **divendres:** Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38,10-12.16 / Mt 12,1-8 ■ **dissabte:** Mi 2, 1-5 / Sl 9 / Mt 12,14-21 ■ **diu- menge** vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34.

La missió dels deixebles comença amb la convocatòria dels dotze (6,7). La figura dels dotze té una certa importància a Marc. Jesús crida els qui vol i en «constitueix dotze» (Mc 3,13-14). La xifra sembla tenir una clara pretensió simbòlica (és un número perfecte), però també té ressons innegables en les tradicions de les dotze tribus del poble d'Israel. Tanmateix, aquest tema no serà elaborat per Marc, que es limita a fer notar el paper rellevant dels dotze com a companys de Jesús (Mc 3,14; 4,10; 6,7; 10,32; 11,11; 14,17) i com a grup prepasqual. Serà Lluc qui aprofundirà la figura dels dotze apòstols.

En Marc, la crida original dels dotze té com a objectiu «que estiguin amb

ell» i «enviar-los a predicar». Dues característiques una mica difícils de conjugar, però suficients per a descriure els dos trets més típics d'aquest grup. La tradició cristiana primitiva reconeix que Jesús ressuscitat s'apareix als dotze (1Co 15,5), que, per tant, ja són un grup constituït abans de la resurrecció.

L'escena d'avui presenta la missió de Jesús als dotze «per enviar-los a predicar, amb poder sobre els esperits malignes». Les recomanacions de Jesús deixen entreveure que la missió es circumscriu als voltants de Galilea i que les condicions són austeres i detallades. De fet la missió dels deixebles a Lluc serà encara més radical: allà no podran portar ni bastó, ni sandàlies, ni

dues túniques (Lc 9,3). Tanmateix, el punt més important de la missió és que els deixebles han de proclamar la conversió, i ho han de fer mitjançant l'expulsió de dimonis i les guaricions. L'interès de Marc és subratllar que els deixebles continuen la tasca de Jesús. Per això convé recordar que l'horitzó de la predicació i de les guaricions de Jesús és la proclamació de la bona notícia del Regne (Mc 1,15).

Això continua amb plena vigència avui. L'Església està cridada a proclamar la bona notícia del regne de Déu. Amb dos accents: d'una banda ha de ser bona notícia; d'altra banda, en l'horitzó del regne de Déu, que és universal.

Oriol Tuñi, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

29. El grup heterogeni dels dotze

Ara no es tracta de resseguir cadascuna de les figures del cercle dels dotze a partir de la Bíblia i de la tradició. Ara és important la composició summament heterogènia del conjunt.

Dos d'ells sortien del partit dels zelotes: Simó, que en l'Evangeli de Lluc és anomenat *el zelota* (6,15) i en el de Mateu i Marc *el cananeu*: segons la investigació moderna els dos epítets volen dir el mateix; l'altre és Judes: la paraula *iscariot* pot voler dir simplement: *home del poble de Queriot* o, potser, *sicari*, una fracció radical dels zelotes, o els zelosos de la Llei que els obligava a lluitar contra l'ocupació romana.

A un altre segment d'aquest cercle dels dotze trobem Leví-Mateu, el cobrador d'impostos que treballava en col·laboració amb les forces de l'ocupació i que per això era considerat pecador públic.

El grup més nombrós dels apòstols era format per pescadors del llac de Genesaret: Simó era segurament el cap d'una cooperativa de pescadors (cf. Lc 5, 10); amb ell tre-

ballaven el seu germà Andreu i els dos fills de Zebedeu, Joan i Jaume.

Hem de suposar que tots dotze eren jueus creients observadors de la Llei, que esperaven la redempció d'Israel. Però per la procedència tan diversa i per les idees ben distintes que es devien fer d'aquesta redempció, bé es pot dir que eren gent molt heterogènia.

És fàcil fer-nos càrrec de la dificultat que significava introduir-los a poc a poc en el nou camí ple de misteri de Jesús i de les tensions que s'havien de superar: de les moltes purificacions que caldrien, per exemple, per fer que el zel dels zelotes coincidís finalment amb el zel de Jesús, que es conta en l'Evangeli de Joan (2,17): el seu zel s'acompleix en la creu.

Justament en aquesta amplària de procedències, temperaments i idees, els dotze representen l'Església de tots els temps i la dificultat de l'encàrrec de purificar-los i unir-los en el zel de Crist.

Joseph Ratzinger- Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Respondre a la crida de l'altre

Sento una vertadera fascinació per la figura de Jesús, pels seus ensenyaments, per la seva manera de viure, per la seva proposta ètica. Vull mostrar que hi ha una profunda connexió entre ètica i espiritualitat, entre l'escolta del Crist interior i l'exigència d'obrir-se als altres i estimar-los.

Des dels ulls cristians, Jesús no és tan sols un mestre moral, un home savi, un testimoni de la bondat; és la presència plena de Déu en la història, l'eternitat feta temps. Des dels ulls de la fe, és la plena expressió de Déu en la història i, a la vegada, la plenitud de la humanitat.

El que resulta essencialment valuós d'aquesta proposta és el tipus de relacions que estableix Jesús amb si mateix, amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu. La cura i l'estima pels altres, el respecte infinit envers qualsevol ésser humà, sigui quina sigui la seva condició, són actituds que mereixen la màxima aprovació. Jesús és la benvolença exercida en tots els sentits.

El cristianisme té un fons profundament personalista, perquè en ell es reconeix que el més valuós, el més digne d'admiració i de meravella, allò més perfecte dins la creació, és la persona humana, *tota persona*.

Som davant d'una concepció alliberadora de l'ésser humà. La renúncia a l'ego i el deseiximent són els exponents de la vida centrada en el missatge de l'Evangeli. També són les claus de la vida espiritual. Hi ha una profunda concordança entre ètica i espiritualitat.

La humilitat és la condició de possibilitat de l'escolta de la crida de Déu, però també la font de l'obertura als altres. No és estrany que santa Teresa d'Àvila repeteixi en els seus textos que la humilitat és la veritat. Només quan un s'adona de la pobresa i de la inconsistència del seu ésser, s'obre i s'abandona a aquell Ésser que el sosté i el crida. La humilitat ens obre als altres amb la voluntat d'aprendre d'ells i de créixer conjuntament a través de la trobada i el diàleg amorós.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

15. ✚ Diumenge XV de durant l'any. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. Dilluns. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. Dimarts. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. Dimecres. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. Dijous. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. Divendres. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. Dissabte. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII aC); santa Pràxedes, vg.

EN PAREJA

Ayuda ante la crisis

La terapia de pareja trata de ayudar a los cónyuges a superar su situación de crisis, buscando soluciones funcionales, justas y aceptables para todos. En el trabajo del profesional terapeuta es muy conveniente que participen ambos cónyuges, cosa a veces no fácil de lograr.

Aparentemente el trabajo es más difícil cuando no es posible trabajar con ambas partes. De hecho, hay quien considera la intervención con un solo miembro como disgregadora de la situación, y que abordar unilateralmente el problema, escogiendo a un miembro como paciente e ignorando al otro, o aludiendo a él de manera indirecta, puede ser un grave error táctico.

Personalmente pienso que nunca hay que dejar de atender a un cónyuge que solicita ayuda, aunque sea en solitario, porque la otra parte no querrá secundarle. Es entonces cuando el profesional tiene que demostrar toda su habilidad terapéutica centrada en una sola persona.

Otra cuestión, de orden práctico, para conseguir la mejor operatividad en las sesiones de terapia de pareja es la decisión del terapeuta de que concurren por separado, cada uno con su propia sesión, lo cual es muy aconsejable cuando el grado de hostilidad entre los cónyuges es tal que se pasan la sesión agrediendo mutuamente, sin hacer ningún caso al designado terapeuta que intenta poner orden.

Vamos a terapia, sí; pero con voluntad de sacar provecho de las sesiones. De lo contrario, es mejor abstenerse. El tiempo de los pacientes puede ser muy valioso... pero tanto o más lo es el del profesional.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

► **GIANFRANCO RAVASI**

Recessos de l'Atri

«**A**vui manquen realment moments de trobada i de diàleg.

Fa massa temps que ens enfrontem mur contra mur o ignorem la posició adversària o tractem de combatre-la. És l'hora de passar del duel al *duetto*: en ambdós casos es tracta de dues realitats oposades. El duel se salda amb la mort; el duet, amb l'harmonia de dues veus diferents.» Són paraules d'un defensor del diàleg, el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, que va promoure, juntament amb l'Arquebisbat de Barcelona, l'Atri dels Gentils celebrat els propassats 17 i 18 de maig.

Quina valoració fa de l'Atri de Barcelona?

Molt positiva. Crec que les paraules d'un dels participants expressen aquesta impressió: és la primera vegada, va dir en públic, que agraeixo a l'Església una invitació. I va afegir: així com agraeixo també que m'hagin anomenat gentil, i no ateu. És un fenomen que observem a tot arreu: la sorpresa de ser convidats a un diàleg comú, no a un debat ni a una catequesi. Crear aquesta impressió tan positiva es deu també a l'alçada dels ponents i a la qualitat i el prestigi dels espais del diàleg: el MNAC, la UB, l'IEC i, sobretot, la Sagrada Família.

Com neix l'Atri i quin objectiu té?

L'Atri dels Gentils no neix com una iniciativa pastoral. Prova d'això és que, sovint, qui organitza aquestes trobades són institucions o persones laiques. En un sentit molt ampli, és una acció evangelitzadora, com tot el que fa l'Església. Però jo diria que la seva missió és, com va dir el Papa, mantenir viva la qüestió de Déu entre els homes, mantenir viva la nostàlgia de Déu que habita tant en els creients com en els no creients, fins quan no siguin capaços de creure que hi hagi un Déu que s'ocupa de nosaltres. Sovint, ho sabem molt bé, la qüestió de Déu està més present en alguns ateu que en molts creients.

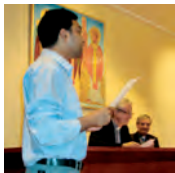
Per què és tan important la cultura?

La cultura, quan és autèntica, és un esforç per comprendre l'home i per transcendir-se a si mateix a la recerca del sentit últim de les coses. L'experiència ensenya que la cultura és terreny de trobada entre persones de diversa procedència: pensem només en el que significa el món de la ciència, de l'esport o de la música, tres llenguatges universals. Pel que fa a la música, com vàrem veure a la conclusió de la trobada de la Sagrada Família, és el veritable esperanto de la humanitat.

Òscar Bardaji i Martín

La Cúria diocesana felicita l'Arquebisbe pel seu sant

Els membres de la Cúria diocesana, els treballadors del Bisbat, un bon grup de preveres diocesans i alguns seminaristes van felicitar l'onomàstica a l'Arquebisbe Joan-Enric el divendres 22 de juny a la sala d'actes de l'edifici administratiu del Bisbat. El Vicari general, Mn. Josep Maria Mauri, féu la felicitació a Mons. Vives en nom de tots els presents. Una felicitació, «mostra sincera de la nostra consideració i afecte», així com la renovació de «la nostra comunió amb el Pastor de la nostra comunitat diocesana que, a més d'exercir el servei d'ensenyar i santificar, exerceix el do de la comunió i de la unitat de tots en Crist». Després de les paraules de Mn. Mauri, un dels seminaristes obsequià Mons. Vives amb una cançó en anglès, de contingut espiritual. Mons. Vives agraià la felicitació de la Cúria, així com la feina que desenvolupen cadascuna de les delegacions diocesanes per ajudar-lo en la seva tasca de servei al Bisbat i a l'Església.

Mons. Vives rep una delegació de l'Institut de Drets Humans d'Andorra

Mons. Joan-Enric Vives va rebre al Palau Episcopal una delegació de l'Institut de Drets Humans d'Andorra, integrada per la Presidenta de l'entitat, Sra. Elisa Muixella, i pel Sr. Joaquim Juan. Durant la visita, la primera que fan al Copríncep Episcopal els representants de l'Institut, la Sra. Muixella i el Sr. Juan van explicar a Mons. Vives els objectius de l'entitat i les principals línies de treball que segueixen actualment, i van intercanviar impressions sobre la realitat social del Principat i la vigència i respecte dels Drets Humans.

L'Arquebisbe d'Urgell visita Perpinyà en la festa de Sant Joan

L'Arquebisbe Joan-Enric va visitar el 23 de juny Perpinyà, convidat pel bisbe de Perpinyà-Elna, Mons. André Marceau. Va presidir la solemne Eucaristia de la vigília de la festa de Sant Joan Baptista a la catedral de Perpinyà, dedicada al Precursor del Senyor. L'alcalde de Perpinyà, Jean-Marc Pujol va oferir-li una recepció d'honor en la seva qualitat de Copríncep d'Andorra, i el Prefecte M. I. Sr. René Bidal oferí a Mons. Vives una medalla commemorativa per part del departament en un acte en la Prefectura dels Pirineus Orientals. Mons. Vives enfortí els lligams d'amistat entre Perpinyà i el Principat d'Andorra. L'Arquebisbe d'Urgell fou acollit per Mons. Marceau i per Mons. Alain Planet, Bisbe de la diòcesi de Carcassona-Narbona. Amb els dos bisbes, es dirigí a l'Hôtel Pams, un bell edifici del segle XIX propietat de la ciutat, on l'Alcalde de Perpinyà, Jean-Marc Pujol subratllà els lligams històrics i culturals de la ciutat amb el Principat d'Andorra, tot lloant els esforços realitzats els darrers anys per part de les autoritats del Principat per adequar-se a les exigències d'integració i harmonització amb els estàndards econòmics i fiscals de la Unió Europea. El Copríncep Episcopal, en nom propi i del poble andorrà, va agrair l'interès de la ciutat en la seva visita, així com per la medalla commemorativa amb què l'Ajuntament de Perpinyà el va voler obsequiar. Mons. Vives, utilitzant el francès i el català, posà en relleu els trets culturals i lingüístics compartits entre la ciutat de Perpinyà amb el Principat d'Andorra i la resta de les terres de cultura catalana.

A partir de dos quarts de set, tingué lloc a la catedral de Sant Joan Baptista la solemne concelebració eucarística dels tres bisbes i una quinzena de capellans amb nombrosos fidels que omplien la espaiosa nau del temple. Els cants de la coral diocesana Sant Joan Baptista i una dansa tradicional de Prats de Molló en honor del Crist, a l'interior del temple al final de la celebració, posaren de manifest el caràcter excepcional de la celebració.

Teatre solidari a Sort

Els voluntaris de Càritas Parroquial de Sort van organitzar i dirigir una representació teatral de «El metge a garrotades» de Molière, al cinema-teatre «Els til·lers» el passat mes de juny, a benefici de la mateixa entitat. 21 infants van ser els actors d'aquesta representació i van mostrar tot el que han après durant el curs escolar en fer assajos els dissabtes a la tarda als locals parroquials, seguint l'adaptació d'aquest clàssic feta per Francesc Nello. Aquests infants participen en els cursos de la catequesi d'iniciació a la vida cristiana i la seva participació en l'obra és una manera de formar-los en la solidaritat, com explica el mateix rector de Sort, Mn. Toni Elvira. Es van recollir 856 euros per als projectes solidaris de Càritas al poble. L'activitat va propiciar la col·laboració de pares i mares en la confecció de decorats i vestits, institucions com l'Ajuntament, empreses i particulars, La Caixa, Fusteria Escolà i Cori Salvadó.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

Vinculats amb els nostres missioners

La Delegació de Missions a Urgell ajuda als nostres missioners que, escampats pels cinc continents, donen testimoni coratjós de l'Evangeli i treballen per les joves Esglésies constituïdes en els països del Tercer Món. Per a dur a terme aquest ajut va recollir de donatius particulars i de les aportacions de les parròquies 23.900 euros per a la Infància Missionera, 47.000 en motiu del Domund i 6.000 per a beques per a clergat nadiu l'any 2011. Els diners es fan arribar a l'OMP (Obras Misionales Pontificias). La Delegació manté viu el vincle amb els sacerdots, religiosos i religioses que estan en missió evangèlica, que estimen i serveixen els homes i dones oferint-los el millor que tenen, l'Evangeli de Jesús. Ells posen el seu esforç físic i els recursos emocionals per millorar les condicions de vida a nivell sanitari, formatiu, espiritual de les comunitats amb les que viuen, i des de la Delegació de Missions es fa un seguiment de la seva tasca, les seves necessitats, tot obrint les portes de les comunitats catòliques a Urgell. Els missioners d'Urgell reben gratuïtament la revista diocesana *Església d'Urgell* per tal que coneguin les notícies de la diòcesi. La Delegació també participa en activitats de difusió a la diòcesi per donar a conèixer entre els joves la tasca dels missioners.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

Sant Ermengol, com a impulsor de la canònica d'Urgell, va ser també un esperó per a la vida erudita a la Catedral d'Urgell. Des de l'època carolíngia les canòniques tenien l'obligació de vetllar per l'educació i la formació dels seus membres, sobretot dels més joves i dels que es preparaven per a rebre els ordes sagrats. Amb Ermengol, l'àmbit de la cultura prengué força: hi ha referències en documents de l'època a personatges amb el qualificatiu de «magister», «gramaticus» o «caputscole», que cal relacionar amb l'ensenyament i amb una activitat docent prou rellevant en el si de la comunitat. Són personatges que actuaven com a escriptors en múltiples ocasions. Un d'ells és *Borrellus scolasticus*, un pulcre i erudit redactor, que va fer les actes de consagració de la catedral i de la canònica de Cardona i versemblant autor de la *Vita sancti Ermengaudi*, recollida en els llibres litúrgics de la diòcesi, junt amb l'ofici propi del sant.

La biblioteca canònica era d'una certa dignitat i s'hi custodiaven obres dels clàssics i molts llibres de gramàtica, bíblies i llibres litúrgics i còpies dels textos jurídics més significatius.

Medalló de la sala capitular de la Catedral (s. XVIII-XIX)

Cadascuna de les quatre petxines que sustenten la cúpula de la sala capitular de la Catedral (també dita de Sant Ermengol) estan decorades amb alt relleus de guix, al centre dels quals es troba un medalló amb un personatge representat.

La decoració de la sala, d'autor desconegut, mostra clares influències de l'esperit senyorial barroc. Sant Ermengol és representat com a protector de l'Església d'Urgell (a la mà esquerra sosté una església) i de la pagesia (a la mà dreta mostra un recipient amb aigua).

L'efígie sobresurt plena de vitalitat entre els contorns ondulats d'inspiració vegetal que l'envolten, efecte que es veu reforçat pel contrast entre el color blanc del bust i el blau intens del fons del medalló.

Fotografia: Bisbat d'Urgell